

RAKKAUDESTA RANSKALAISEEN MAALAUSTAITEESEEN

Matti Klinge: *Mont Sainte-Victoire*, 2003, öljy, 48 x 62 cm.
Valokuva: Ismo Hölttö / Raud Publishing.

Matti Klinge on ollut elävästi kiinnostunut maalaustaiteesta oikeastaan aina. Piirustuspaperit, siveltimet ja värit kuuluivat hänen matkavarusteisiinsa jo 1950-luvulla, kun hän nuorukaisena matkusteli Euroopassa. Ne, jotka hänet paremmin tuntevat, eivät oikeastaan hämmästelleet, kun hän debytoi viime syksynä 67-vuotiaana Hagelstamin galleriassa Helsingissä.

Kuten historioitsijana ja intellektuellina myös maalarina Klinge on suuntautunut ranskalaisuuteen. Ranskalaisen modernin maalaustaiteen kulta-aika 1800-luvun loppu ja 1900-luvun alkuvuodet innoittavat häntä. Erityisesti Pierre Bonnardin hienostunut jälki-impresionismi on Klingelle läheistä. Bonnard vältti edeltäjiensä ankaria väriteorioita, niiden sijasta hän herkistyi havainnoimaan valon paikallista sekoittumista ja vaihtelua. Ranskalaisen maalauksille onkin ominaista värin orgaaninen, huntumaisesti kaiken yhteen liittävä vaikutelma. Myös Paul Cézanne on ainakin aiheen puolesta jättänyt merkkinsä Klingen taiteeseen. Cézannen maalauksista tunnettu Mont Sainte-Victoire on kuvattu muutamissa Klingen maisemamaalauksissa.

Taidemaalarina Klinge on melkein itseoppinut, ja toki se antaa mausteen hänen töilleen. Ranskalaisen suuntauksen merkittävä suomalainen edustaja, Aarre Heinonen, oli yksi Klingen oppaista maalaustaiteessa. Historian professorin muotokuvan yliopistoon maalannut taiteilija Marjukka Paunila on ehkä käytännöllisemminkin ohjannut Klingen työskentelyä. Tärkeimpinä opettajinaan hän kuitenkin itse pitää suuria eurooppalaisia mestareita, joiden töihin hän on syntynyt eri museoissa.

Maalarina Klingeä kiinnostaa ensisijaisesti kulttuurimaisema; rakennukset ja arkkitehtuuri ovat oleellinen osa hänen töitään interiöörien ohella. "Villiäkin" maisemaa kuvatessaan hän usein valitsee kohteen tradition lähtökohdista ja muotoilee sitä tunnettujen koodien kautta. Klinge ei ole kiinnostunut innovaatioista tai paradigman horjuttamisesta. Ovatko hänen maalauksensa nykytaidetta, vai ovatko ne anakronismeja?

Tietoisuus esikuvista ja niiden kunnioittaminen eivät estä Klingeä maalaamasta vapautuneesti ja persoonallisesti. Hän on ekspressiivinen ja suurpiirteinen maalari, joka nauttii ja iloitsee työskentelystään. Hän maalaa työnsä pääpiirteissään yhdellä kerralla; korjaukset ja lisäykset jäävät vähiin.

Koloristina Klinge on parhaimmillaan mehukas ja kerroksellinen. Maavärit ovat hänelle ominaisimpia, mutta hänen palettinsa ylittää myös vihreän ja violetin moniin sävyihin. Sydän, mielihyvä ja kauneuden tavoittelu ohjaavat Klingen taidetta pikemmin kuin älylliset päätelmät. Tällaiset tunteukset eivät voi olla tarttumatta myös katsojaan.